

Arrest

nr. 28 341 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: Xin eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xin eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HOLAIL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 1 juni 2004 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 juni 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 14 september 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 3 januari 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekster verklaart te zijn teruggekeerd naar Armenië in 2004 en op 18 december 2006 via Frankrijk opnieuw naar België te zijn gekomen.

Op 7 juni 2007 aanvaardt Frankrijk de overname van verzoekster in het kader van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Europese Verordening 343/2003).

Op 13 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 20 juni 2007 wordt verzoekster overgebracht naar de Franse grens.

Op 24 november 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2009 huwt verzoekster met mevrouw A.A. Volgens de gegevens van verzoekster is haar partner een Armeense met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en bijgevolg voorlopig in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoeksters minderjarige zoon is naar België gereisd met een toeristenvisum geldig van 29 februari 2009 tot 8 maart 2009 en verblijft thans bij zijn moeder.

Op 17 maart 2009 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 november 2008 aangevuld met de voormelde gegevens omtrent de minderjarige zoon van verzoekster.

Op 13 maart 2009 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die wordt gemotiveerde als volgt:

“(…)

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit een geldig nationaal identiteitsstuk/ een paspoort voorzien van een geldig visum.

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoekster het vereiste belang ontbeert. Zij stelt dat de eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster, in casu, beïnvloedt, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Bovendien toont de verwerende partij niet aan op welke grond zij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster wijst op het feit dat zij op 14 februari 2009 gehuwd is met mevrouw A.A. (...). Zij licht toe dat zij reeds 9 jaar samen zijn en dat haar echtgenote legaal verblijft in België. Verzoekster voert aan dat haar echtgenote onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar een "aanvraag" in te dienen en dit omwille van haar medische toestand. Verzoekster benadrukt dat een wettelijk gesloten huwelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt en dat een onvrijwillige scheiding met haar echtgenote een flagrante schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster vervolgt haar betoog door aan te voeren dat zij ook met haar minderjarige zoon een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat zij het recht heeft om met haar kind haar gezinsleven in België verder te zetten. Zij verwijst hieromtrent naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name de Chorfi-zaak, waar zou worden gesteld dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen onder het begrip gezinsleven valt, zelfs wanneer ze niet samenwonen. Verzoekster beklemtoont dat zij wel met haar zoon samenwoont. Vervolgens poogt zij uiteen te zetten dat haar gezin, met name haar echtgenote en haar minderjarige zoon voldoen aan de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert om tot het bestaan van een familieleven te besluiten.

Verzoekster zet uiteen dat naast het bestaan van een band of aanverwantschap tevens wordt vereist dat de familieband voldoende hecht is. Zij licht toe dat zij en haar echtgenote reeds zeer lange tijd samen zijn, een oprechte en hechte relatie hebben en dat hun zoon bij hen inwoont. Verzoekster voert vervolgens aan dat wel aan de legaliteitsvereiste van artikel 8 van het EVRM is voldaan, maar niet aan de voorwaarde "noodzakelijk in een democratische samenleving". De inmenging van verwerende partij moet volgens verzoekster beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte en moet proportioneel zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State omtrent artikel 8 van het EVRM waar wordt gesteld dat een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling. Verzoekster past haar theoretische uiteenzetting in casu toe en stelt dat het juiste evenwicht niet werd gerespecteerd. Verzoekster meent dat het tegengaan van illegaal verblijf geen inbreuk op fundamentele mensenrechten kan rechtvaardigen en dat de grondrechten normhiërarchisch hoger staan en dus zwaarder doorwegen dan gewone legitieme belangen. Zij stelt dat uitzondering op grondrechten mogelijk zijn, maar dat dit niet mag leiden tot misbruik. Verzoekster benadrukt dat een inmenging eveneens een legitiem doel moet nastreven, met name de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten. Verzoekster stelt dat zij en haar zoon nooit een gevaar zijn geweest voor de openbare orde of openbare veiligheid. Verzoekster verwijst naar verscheidene arresten van de Raad van State ter staving van haar betoog en in navolging van de volgens haar vaststaande rechtspraak van de Raad van State, met name het arrest nummer 127.325 van 22 januari 2004, het arrest nummer 43.821 van 13 juli 1993, het arrest nummer 58.969 van 1 april 1996, het arrest nummer 61.972 van 25 september 1996. Verzoekster betoogt tenslotte dat er geen enkele zekerheid is dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst binnen een redelijke termijn een visum voor België kan bekomen. Aangezien haar echtgenote ernstig ziek is en niet mee kan terugkeren naar hun land van herkomst meent verzoekster dat België de enige plaats is waar zij haar gezinsleven met haar zoon en echtgenote kan beleven. Zij concludeert dat een terugkeer naar haar land van herkomst een zwaarwichtige inbreuk tot gevolg zal hebben zowel wat verzoekster betreft, haar zoon en haar echtgenote. De schending van artikel 8 van het EVRM is onwettig, daar het proportionaliteitsbeginsel niet in acht genomen werd.

In een tweede onderdeel van haar uiteenzetting voert verzoekster aan dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Zij verwijst naar rechtsleer waarin wordt gesteld dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de overheid de gedane toezeggingen en uitlatingen of gewekt vertrouwen niet mag beschamen. Daarnaast verwijst ze naar rechtsleer omtrent het vertrouwensbeginsel waarin wordt gesteld dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten gehonoreerd

worden. Zij stelt dat zij op 24 november 2008, op het moment van indiening van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) al reeds negen jaar samen was met haar echtgenote, tevens samenwonend was met haar en dat toen reeds de huwelijksaanvraag was ingediend. Verzoekster argumenteert dat het feit dat de overheid het huwelijk heeft voltrokken en tevens heeft ingeschreven in de registers, zij de gerechtvaardigde verwachting heeft opgewekt dat zij het uitoefenen van het huwelijk als echtpaar en het samenleven als gezin zou respecteren. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing nietig dient verklaard te worden daar de bestreden beslissing deze gerechtvaardigde opgewekte verwachting niet honoreert.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM verwijst de Raad vooreerst naar dit artikel dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven inhoudt en dat luidt als volgt:

“Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster heeft aangetoond dat zij en haar echtgenote wettig zijn gehuwd. Tevens wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoekster samenwoont met haar partner en haar minderjarig kind. Verzoekster, haar echtgenote en minderjarige zoon dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen en dient te worden nagegaan of het bevel om het grondgebied te verlaten voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 8, tweede lid. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De Raad benadrukt dat het dus niet vereist is dat men in aanraking moet zijn gekomen met het gerecht om te kunnen spreken van een gevaar voor de openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de politie tijdens een vreemdelingencontrole heeft vastgesteld dat verzoekster illegaal in het land verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten, namelijk een geldig nationaal identiteitsstuk/een paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Artikel 7, eerste lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet geeft de Minister van Migratie- en asielbeleid de mogelijkheid om in deze situatie een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Aldus was de minister gerechtigd om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf, en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Het huwelijk dat verzoekster heeft afgesloten stelt haar aldus niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch houdt enkel in dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de blijvende mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk.

In artikel 8 van het EVRM kan geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoekster kan nog altijd via de geëigende procedure een verblijfsrecht verkrijgen. Zoals reeds gesteld is de verplichting om terug te keren immers van tijdelijke aard, namelijk de tijd die nodig is om zich in orde te stellen met de Belgische verblijfsreglementering en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581).

Bovendien dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). De Raad benadrukt dat verzoekster niet verplicht is haar minderjarige zoon in België achter te laten en dat zij eveneens niet aantoont waarom het onmogelijk zou zijn om haar kind mee te nemen. De bestreden beslissing stelt bovendien dat haar minderjarige zoon haar dient te vergezellen. Waar verzoekster verwijst naar de moeilijkheden omtrent de medische toestand van haar echtgenote merkt de Raad op dat het attest van immatriculatie van de echtgenote van verzoekster is toegevoegd aan het dossier. Verzoekster beweert dat haar echtgenote hier legaal op het grondgebied verblijft. De Raad stelt vooreerst vast dat de geldigheidsdatum van dit attest reeds verlopen is sinds 18 maart 2009 en dat de verblijfstoestand van de echtgenote van verzoekster op geen enkele wijze is af te leiden, noch uit de documenten voorgelegd door verzoekster, noch uit het administratief dossier. Verzoekster toont eveneens niet aan dat haar echtgenote haar niet kan vergezellen omwille van medische redenen. In zoverre verzoekster meent rechten te kunnen putten uit de verblijfstoestand van haar echtgenote merkt de Raad op dat indien de verblijfstoestand van de echtgenote van verzoekster wordt gelegaliseerd, zij daarna op grond van haar huwelijk met een persoon met een legale verblijfstoestand een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgegeven aan verzoekster op 13 maart 2009 niet disproportioneel is met haar recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel.

Wat betreft de verscheidene arresten waar verzoekster naar verwijst, stelt de Raad vast dat verzoekster deze arresten aanhaalt ter staving van haar betoog zonder evenwel aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn en zonder aan te tonen in welke mate deze arresten toepasbaar zijn op haar concrete situatie. Om na te gaan of de inmenging van de overheid niet disproportioneel is met de het recht op privéleven en gezinsleven dat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd dient steevast een belangenafweging worden gemaakt in navolging van artikel 8, lid 2 van het EVRM geënt op ieders concrete situatie. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de voormelde arresten die zij aanhaalde in haar verzoekschrift.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De Raad wijst erop dat verzoekster eraan voorbij gaat dat haar recht om in het huwelijk te treden haar niet van de verplichting vrijstelt om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten conform de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2006, nr. 166.189). De bestreden beslissing houdt een

rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet in, zoals reeds blijkt uit de bovenstaande uiteenzetting. Het bestreden bevel houdt geen verbod in om het huwelijk verder te bestendigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers niet in dat verzoekster definitief van haar echtgenote wordt gescheiden, wel dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te komen nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot de binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de overheid bepaalde concrete gedane toezeggingen heeft gedaan, uitlatingen heeft geuit of een bepaald vertrouwen heeft opgewekt. Noch een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangetoond door verzoekster.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981).

Verzoekster verwijst vooreerst naar de inhoud van artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981. Zij voert aan dat haar minderjarige zoon een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Daar verwerende partij geen bijzondere beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid voorlegt, acht verzoekster het artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 geschonden.

Artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk kan worden afgeleid dat het bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven aan de persoon die verklaart zich H.A. (...) te noemen. Het betreft de naam van verzoekster en niet van haar minderjarige zoon. De minderjarige zoon van verzoekster wordt enkel vermeld in de volgende zin: *“Haar minderjarige zoon T.E. (...) dient haar te vergezellen”*, met name de minderjarige zoon van de persoon aan wie een bevel werd gegeven. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de zoon de verblijfsstatus van zijn moeder, die illegaal in het Rijk verblijft, volgt.

Verwerende partij diende bijgevolg geen “bijzondere beslissing” voor te leggen in de zin van artikel 118 KB van 8 oktober 1981. De bestreden beslissing respecteert artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7, al. 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de rechten van verdediging.

Verzoekster voert aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, met name haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 21 november 2008. Verzoekster vervolgt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet ontslaat van haar verplichting om fundamentele rechten na te leven, meer bepaald artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat verwerende partij geen automatische toepassing mag maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zonder te motiveren omtrent de gezinssituatie van verzoekster, waarvan zij reeds kennis had op basis van de voormelde aanvraag van 24 november 2008. Verzoekster concludeert

hieruit dat de motiveringsplicht werd geschonden en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het gegeven dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Opdat te dezen de formele motiveringsplicht afdoende is, vereist deze niet dat de bestreden beslissing doet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van verzoekster (en bij uitbreiding van haar minderjarige kind) en de belangen van de Belgische staat anderzijds. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Wat betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 november 2008, benadrukt de Raad dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat na het indienen ervan een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Uit de bovenstaande redenering volgt tevens dat verwerende partij niet diende te motiveren omtrent hetgeen werd aangevoerd door verzoekster in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf van 24 november 2008. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dergelijke formele motiveringsplicht omvatten, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van om artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het gaat om een vergissing van verzoekster en dat zij aldus een schending aanvoert van de rechtsregel op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 bepaalt wat volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een Internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...)"

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een politiecontrole waar werd vastgesteld dat verzoekster illegaal op het grondgebied

verblijft. Op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel geven aan verzoekster om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist overigens niet dat zij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, noch van de nodige verblijfsdocumenten. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat artikel 7, eerste lid, 1° is geschonden.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door verzoekster.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU